

Največji slovenski dnevnik
v Združenih državah
Velja za vse leto : \$6.00
Za pol leta : \$3.00
Za New York celo leto : \$7.00
Za inozemstvo celo leto : \$7.00

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The largest Slovenian Daily in
the United States.
Issued every day except Sundays
and legal Holidays.
75,000 Readers.

TELEFON: CORTLANDT 2876.

Entered as Second Class Matter, September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879.

NO. 53. — ŠTEV. 53.

NEW YORK, MONDAY, MARCH 5, 1923. — PONDELJEK, 5. MARCA, 1923.

TELEFON: CORTLANDT 2876.

VOLUME XXXI. — LETNIK XXXI.

ALI JE SVOBODNI GOVOR DOVOLJEN?

Pravijo, da se ne bodo vmešavali premogarski delodajalci v Logan okraju v "poskus" prostega govora. — Domični pa so pripravljeni za vsak slučaj. — Sodnisko posopje ni bilo zborovalcem na razpolago. — Zborovali so na prostem.

Charleston, W. Va., 3. marca. — Okraji West Virginije, v katerih proizvajajo premog, pričakujejo z velikim zanimanjem preiskušnjo prostega govora, katero bo vpriporila jutri zvečer v Logan okraju, glavni trdnjavi premogarskih baronov, American Civil Liberties Union.

Vsa znamena kažejo, da bo potekla ta "preiskušnja" povsem mirno, kajti malo vjetreno je, da bi trpeli premogarski baroni, ki absolutno obvladajo Logan okraj, kaj drugega.

Kljub temu pa je mogoče, da se bodo zgordile povsem nepričakovane stvari. Prebivalec Logan okraja bodo najbrž razočarani, če se ne bo nič pripetilo. Še vedno imajo spomin veliko razburjanje, ki je prevladovalo, ko so navalili organizirani premogarji v Logan okraj pred več kot enim letom.

Javni sestanek se bo vršil v Logan, W. Va., v stcu ne-unijskoga premogarskega okraja, kjer je bil že dolgo vrsto let prepovedan prosti govor glede vprašanj, tika-jodih se premogarske industrije. Ta sestanek znači pričetek preiskušnje glede pravie, ki so zajame vsekuemu po-učasti. Sestanek se bo vršil pod avspicijo zastopnika Državljanskega komiteja, kateremu načeljuje Norman Hapgood (ki je spisal na našem listu priobčen Dnevnik premogarja) ter American Civil Liberties Union.

Nagovore bodo imeli številni odločni, in glavni predmet razprav se bo glasil:

— Kaj je treba povedati premogarski komisiji glede Logan okraju.

Znani serif Don Chafin, kapitalistični prigrač in rabelj, je bil naprošen, naj da na razpolago sodnisko posopje za zborovanje, a on je odklonil in vsled tega se bo vršil sestanek na privatnem posetovnu.

Prednjiji podpredsednik Združenih držav, Thomas Marshall, ki je član premogarske komisije Združenih držav, kjer načala je razmotrovati o državljanskih pravicah v premogovnih poljih, je bil pozvan, naj odpošije svojega zastopnika, ki bo navzoč pri preiskušnji.

V nekem ugotovilu, katero je izdal American Civil Liberties Union, se glasi:

AMERIŠKA JUSTICA.

Wilmington, Del., 4. marca. — Ker je ukradel žakelj premoga iz skladista Baltimore & Ohio železnice, je bil danes Burton Quales, črnc, grdo pretepen ter obsojen na eno leto ječe.

DENARNA IZPLAČILA V JUGOSLAVIJI, ITALIJI IN ZASEDENEM OZEMLJU

se potem nado banka izvršujejo nasvetljivo, hitro in po nizkih cenzah.

Včeraj so bile nade cene sledile:

Jugoslavija:

Naspoljila na sedajo polta in izplačila "Kr. poštni Števni urad in "Jadranska banka" v Ljubljani, Zagrebu, Beogradu, Kranju, Celju, Mariboru, Dubrovniku, Splitu, Sarajevu ali drugod, kjer je paš na hitre izplačile načudovanje.

100 Din. ...	\$ 1.35	K 400
200 Din. ...	\$ 2.50	K 800
500 Din. ...	\$ 5.70	K 2,000
1000 Din. ...	\$11.30	K 4,000
2000 Din. ...	\$22.40	K 8,000
5000 Din. ...	\$55.50	K 20,000

Italija in nasredno ozemlje:

Naspoljila na sedajo polta in izplačila "Jadranska banka" v Triestu, Opatiji in Zadru.

50 lir	\$ 2.95	
100 lir	\$ 5.60	
300 lir	\$15.90	
500 lir	\$26.00	
1000 lir	\$51.00	

Za pošiljatve, ki presegajo znesek pet tisoč dinarjev ali po dvatisoč lir dovoljujemo po možnosti že posebni popust.

Vrednost dinarjenja in liran sedaj ni stalna, menja se večkrat in nepriskoravno; iz tega razloga nam ni mogoče podati natančne cene vnaprej. Računamo po ceni onega dne, ko nam dospe poslan dinar v roke.

Glede izplačili v ameriških dolarih glejte posamezne oglaševane v tem članku. Denar, nam je poslati najbolje po Domestic Money Order ali po New York Bank Draft.

FRANK SAKSER STATE BANK
22 Cortlandt Street
New York, N. Y.
Glavno nastojavljenje Jadranška Banka.

PRIZORI IZ RUHSKEGA OZEMLJA.

FRANCOSKO VOJAŠTVO NEPRESTANO PRODIRA

Francozi obvladujejo sedaj oba brega Rena.

Strategične pozicije jim dajejo kontrolo ozemlja, ki se ga daleč v notranjost.

Poroča Arno Dosch-Fleurot.

Berlin, Nemčija, 3. marca. — Francozi so danes zasedli Mannheim in Darmstadt, izčrpočeno od Rena, kot sem zapovedal v prejšnjih svojih poročilih. Prevzeli so tudi pristanišče Karlsruhe ter imajo sedaj oba brega Rena pod direktno kontrolo.

Ce bodo zasedli Francozi Frankfurt, kar je skrajno vjetreno, bodo kontrolirali celo zapadno Nemčijo v večji meri kot kaže obseg zasedenega ozemlja. To je resnično tudi v slučaju, da bi ne zasedli Frankfurta, največjega železniškega središča v onem delu dežele.

Ker se celo trgovina in industrija v zapadni Nemčiji osredotoči krog Rena, ne more pomenuiti nova okupacija ničesar drugega kot kontroliranje celega ozemlja, segajočega globoko v notranjost dežele.

Vse, kar zaplenijo Francozi, — uradne zapiske, automobile, železniško opremo, kolesa, konje in drugo, — odhaja po železnicah, ki vodijo proti izoku. Na banke je bil vpravorjen velik naval, kajti ljudje hočejo na vsak način rešiti svoje prihranke.

Vojška kontrola Rena zahteva kontrolo vseh poti, ki vodijo proti gorovjem na izoku in če namenljajo Francozi ustanoviti separatno porensko državo, bi bilo treba zasesti oba bregova Rena.

Nemčija pa smatra nova napredovanja Francozov le za pritisk, s pomočjo katerega naj bi se izsililo pogajanja.

Nemčija se je skušala pogajati glede Ruhrja in reparacij, prav kot je storila to Francija, kljub vsem očitljivim zamikanjem z obema stranmi. Ti poskusi pa so bili več kot enkrat prekinjeni.

Balonški, katere so pošiljali Francozi v Berlin, niso imeli nobenega uspeha, Hugo Stinnes si je nato v interesu nemških industrijskih prizadeval spraviti Francoze iz Ruhrja. Glasi se, da je sposnal, da Francozi niso zadovoljni

MORILNA ZADEVA FREDA SCHNEIDERJA

Kontraktor se je bil grdo skregal štiri in dvajset ur pred svojo smrtjo s svojo priležnico. — Prepričala sta se radi denarja.

New York, 4. marca. — Ograjen pravnik Glennon je dobil včeraj informacije, da se je vršil velik preprič med Fred. Schneiderjem ter Mrs. Abo Buzzi, ki je živel z njim kot priležnica, v nedeljo popoldne, torej približno štiri in dvajset ur, predno je bil Schneider umorjen. Mrs. Buzzi je še vedno v okrajni ječi v Bronxu, kjer materialna priča.

Miss Hein je nato zlepila knjigo.

To je bila knjizica, katero so nashi v žepu umorjenega in v kateri je omenil neko žensko, ki mu je baje hotela vreči v obraz vrečo juho.

Nato sta se odpeljala nazaj v stanovanje, kjer se je vršil preprič naprej. Schneider je nato odšel iz stanovanja ter ukazal šoferju, naj ga odpelje. Mrs. Buzzi je nato zlepila za njim na stopnje avtomobila in Schneider ji je odprl vrata, da je mogla noter.

Kmalu nato pa je ukazal Schneider šoferju, naj ustavi. Stopil je ven ter prepustil karo Mrs. Buzzi. Ona je nekaj časa zrla za njim, ko je odhajal in na ta način je bil preprič končan.

Pričela sta se pričkati rada denarja in to pričkanje je postalše večje, ko sta Schneider in Mrs. Buzzi zapustila avtomobil ter vstopila v urad.

Dan je tako lep. Nehajva se prepričati, — je baje reklo Schneider.

Po par minutah, tekton katerih sta se mudila oba v uradu, sta se vrnila v avtomobil.

Prve informacije glede tega prepriča je dala John Kadel-u, od-

z industrijskim jamstvom za reparačije, recimo v znesku trideset do štirideset tisoč milijonov zlatih mark. Francozi so zahtevali trajno sovdeležbo pri industrijah v Ruhr okraju. Ker se ni mogel pogoditi z njimi, se je obrnil Stinnes s tem večjo silo proti Francozom.

Francozi pravijo, da so Nemci sedaj na vrsti, da prično s pogajanjem, a Nemci so odločno proti temu. Duh nacionalizma je postal tako močan, da je nemški vla-

zgradite velike apartmante hiše na ponudbo, tudi če bi hotela.

Fredru se je nekaj pripetilo. Ne bova mogla priti.

Kadel, ki je bil pravni zastopnik Schneiderja, je reklo, da je delal kontraktor načrte za povečanje svojega poslovanja. Mr. Kadel je sestavil vse načrte za organizacijo Schneider Holding Company, ki naj bi prevzela delnice njegove tvrdke ter neke nadaljnje korporacije, ki naj bi prevzela zgradite velike apartmante hiše na ponudbo, tudi če bi hotela.

Fredru se je nekaj pripetilo. Ne bova mogla priti.

Kadel, ki je bil pravni zastopnik Schneiderja, je reklo, da je delal kontraktor načrte za povečanje svojega poslovanja. Mr. Kadel je sestavil vse načrte za organizacijo Schneider Holding Company, ki naj bi prevzela delnice njegove tvrdke ter neke nadaljnje korporacije, ki naj bi prevzela zgradite velike apartmante hiše na ponudbo, tudi če bi hotela.

Fredru se je nekaj pripetilo. Ne bova mogla priti.

Kadel, ki je bil pravni zastopnik Schneiderja, je reklo, da je delal kontraktor načrte za povečanje svojega poslovanja. Mr. Kadel je sestavil vse načrte za organizacijo Schneider Holding Company, ki naj bi prevzela delnice njegove tvrdke ter neke nadaljnje korporacije, ki naj bi prevzela zgradite velike apartmante hiše na ponudbo, tudi če bi hotela.

FRANCOZI ZASEDLI ŠE TROJE MEST

Glasi se, da hočejo Francozi izvzeti Angleže glede Ruhr okraja. — Francoske čete so prekoračile Rena ter se polastile križišča Darmstadt železnice. — Francozi izjavljajo, da je to gibanje odgovor na sabotažo.

Poroča Ferdinand Touhy.

Pariz, Francija, 3. marca. — Tri velika nemška mesta, ki stejejo približno en milijon prebivalcev, namreč Karlsruhe, Mannheim in Darmstadt, so bila zasedena od francoskih ekspedicijskih čet. V zunanjem uradu sem bil danes popoldne informiran, da pomenja ta korak francoske vlade odgovor na sabotažo.

Zeleniško središče v Darmstadtju je bilo prevzeto danes, čeprav ni bilo mesto kot takb zasedeno.

Cete, katerim so načelovali oklopni avtomobili v spremstvu kavalerije, so danes zjutraj v juntranji zori odšle preko Rena, kjer so jih sprejeli na hladen način. Le po tisoč vojakov je bilo zaposlenih pri zasedenju vsake strategične točke.

Zasedenje mest, zakar bi bilo treba najmanj dveh divizij, je le vprašanje časa. Da se izpolni vrzel, ki je nastala na ta način, so pričele prihajati v zasedeno ozemlje nadaljnje francoske čete, ki obstajajo v glavnem iz črnec.

V gotovih francoskih krogih se trdi, da nima novo francosko gibanje toliko opravka z nemškim odporom, pač pa s ponovno izjavo generala Godley-a, angleške vihovnega poveljnika v zasedenem ozemlju, da ne bo dovolil Francozom uporabe glavne železniške črte na levem bregu Rena, ki vodi preko angleškega okupacijskega ozemlja.

Glasi se, da bo z nadaljnim gibanjem proti Marburgu Francozom omogočena direktna železniška zveza na desnem bregu Rena iz Essena do Strassburga, preko Frankfurt.

Ti razvoji so se pojavili po izjalovljenju pogajanj, ki so se vršila celih štirinajst dni med generaloma Godley in Payot.

Francoški z

"GLAS NARODA"

(SLOVENIAN DAILY)

Owned and Published by
Slovenian Publishing Company
(A Corporation)

FRANK SAKSER, President

LOUIS BENEDIK, Treasurer

Place of Business of the Corporation and Address of Above Officers
82 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y."GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays.

Za celo leto velja list za Ameriko	Za New York za celo leto	77.00
in Canada	za pol leta	38.00
Za pol leta	Za inozemstvo za celo leto	93.00
Za dva leta	za pol leta	91.00

Subscription Yearly \$6.00

Advertisement in Agreement.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenčni nedelji in praznikov.

Dopolni kres podpisom in osebnosti se ne približujejo. Danes naj se blagovni pošiljati po Money Order. Pri spremnici kraja narodnikov, prosimo, da se nam tudi prejave bivališče naznamo, da hitreje najdemo naslovnika.

"GLAS NARODA"
82 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York, N. Y.
Telephone: Cortlandt 2878

UNIČITE ZALEGO

Resne obdolžbe, katere je dvignil Albert Bailin, prejšnji uslužbenec Burnsove detektivske agencije bi more dati povod kongresni preiskavi.

Burns pa načeljuje uradu justičnega departmента. Generalni pravnik Daugherty ga je imenoval kljub predloženim dokazom, da je imel navado fiksati porote.

Raditega sta bila prejšnjo predsednik in prejšnji generalni pravnik mnenja, da Burns ne more upravljati javnega urada.

Sedaj pa je izpovedal Bailin in je svojo izjavo podkrepil z dokumenti.

Ti dokumenti so taki, da se ne more označiti delovanja teh detektivskih agentur za nič drugega kot zločin.

Bailin je izjavil, da je pônaredil dokument, katerega so se poslužile zvezne oblasti za deportacijo Martensa, prejšnjega načenika sovjetskega urada v New Yorku.

Bailin sam je bil aretiran v New Yorku, in obdolžili so ga, da je bil v zvezi z eksplozijo na Wall Street.

Nikdar pa ni prišel pred poroto ali sodnike.

Bailin trdi nadalje, da je odposlat v New Yorku pisno, v katerem je pretel z raztreličijo Woolworth Buildinga. Nikdar ni bil procesiran ter trdii za zastranje, ker je imel dokumente, iz katerih je bilo razvidno, da je nastopal po navodilih svojih delodajalcev.

Ce govori Bailin resnico, so te detektivske agencije pravcate gnezda zločina.

V njegovih izjavah je dosti stvari, ki to nepotitno dokazujejo.

Ce pa ne govori resnice, so te detektivske agencije delodajalke najpodlejših kreatur, kar si jih more človek misliti.

V vsakem slučaju so postavljene na sramotni oder. Kongresna preiskava o tem podlem noslu bi bilo čisto na mestu.

Nadaljnje razširjenje te umazane zalege ne pomenja ničesar drugega kot uničenje zvezne postave.

Zvezna postava mora to zalego zatreti.

Obenem pa bi moral tudi Burns izginiti z zvezne llačilne listine.

Von Hindenburg je rekel, da se bodo Nemci borili, če bo treba.

"Boljše je," je izjavil, "umreti v časti kot živeti v sramoti."

Lahko bi bil tudi rekel: "Boljše je častno živeti kot pa sramotno umreti."

Pojmovanje časti je odvisno od stališča, s katerega jo človek promatra.

Francizi jo promatrajo s konice svojih bajonetov.

D o p i s .

Iz Bele Krajine.

Ta predpust je spravil zoper nekaj parov v zakonsko kletko. V Dolnjejih pri Adlešičih se je počasi Stefan Kapele p. d. Konják z Maro Horvatovo p. d. Jernejevičem iz Dolnjev. V Pribilevih se je oženil Mesarjev Jure s Kučelinovo Katijo iz Bednja. Ana Koščekova iz Adlešič pa je vzelka nekega Hrvata.

V Setih je umrl stari Skrajni, ki je bil v mlajših letih nemškar (t. j. mnogo je potoval in delal v Nemčiji).

Ponesrečil se je pred kratkim mlinar Tone Kuzma iz Polbrežja. Sami so zadele ob kamen, in je padel na nos ter si razbil kost.

V Metliku je bila dobro uspela vinarska razstava. Čislani braclje "Glas Naroda" naj ne tleskajo preveč z jezikom, če citajo o belokranjskem izvrstnem vinu. Razstavljeni je bilo skoraj 130 vrst raznega vina iz metliške okolice. Kupeev je bilo nekaj, kupčija pa bolj slaba, ker so cene visoke.

V Metliku imajo vinarsko in sadarsko zadrugo, ki lepo naprednuje. Čujemo, da bo v jeseni razstava sadja in grozdja. Možje: Pezdire, Bajuk, Barle, Wacha itd. Ne vemo, da ne izuci ljudi to.

Iz Slovenije.

Napad z nožem.

Policija je aretrala Janeza Brecljnika v Spodnji Šiški, ki je v prepisu z nožem prerazil kito na roki krovskemu mojstru Ivanu Dovču. Dovč je moral v bolničko Brecljnika so izročili sodišču.

Vlom v wagon.

Na glavnem kolodvoru v Ljubljani so neznani zlikoviti vlonjci v železniški wagon ter odnesli svileno žensko poročno obleko ter več ženskega in posteljnega perila, oznanjenega s črkami M. S.

Poroka v Ljubljani.

Poročila sta se Leopold Odlazek in Elica Forte, hčerka iz trbavljanske uglebljene in narodne hiše. Mlademu zakonskemu paru (oba sta člana pevskega društva "Zvon") je moški zbor "Zvon" priredil krasno podoknico.

Iz Slovenske Bistric.

Za prisrednika v gorenjskem sovetu okrajnega zastopa v Slovenske Bistriči sta poleg dosedanjih predsednik imenovana še Ivan Hajnik, posestnik v Leskovcu, občina Črešnjevec, in Melhior Zorko župnik v Spodnji Poljškavi. Ker je gospodarstvo tukajšnjega okrajskega popolnoma zavojeno, bi mogla le strokovna revizija ugotoviti nerednosti, ki so se dogajale zadnja leta. — Gostilničar Ivan Walland v Slovenski Bistriči je dobil Betram za dvakrat od sodišča honorar za razne svoje izbrane cvetke, zadnjih še le pred dvema mesecema 200 krom. Odličnemu "govorniku" se je zadnji honorar zdel gotovo premalenosten in je zato pri sedanjem obravnavni izjavil sošniku, da resignira na vsako nalogo. Mož pa je imel smolo. Zastopnik težitelja učitelja Joška Štrublja, dr. Fettich, se je postavil namreč na stališče, da vsako delo zaslubi svojo pošteno plačilo in da Beltramova skromnost v tem slučaju nikakor ni umestna. Temu naziranju so se pridružili tudi vsi člani družbe, ki so imeli nesrečo, pardon, srečo, da so na Silvestro pri Kopričevu v Grosupljem slušali izbrane cvetke Beltramove filozofije. Tudi sošnik sam je bil istega menija in je priznal Beltram 1000 krom nagrade, ki pa je mora iz lastnega žepa izplačati sodišču, ali pa nastopiti stičnidnevno pokoro. Vrh tega bo moral plačati Beltram tudi vse stroške, ki so nastali vsled bolečin, ki jih je pretrpela družba v učnih radi njegovih edinščinskih litanijs. Beltram se je sodniku, čeprav s kislom obrazom, zahvalil za nezahtevano in vsliljevo mu nagrado z besedami: "Hvala! Bogom!"

Svetosavska beseda v Mariboru.

Sebsko-pravoslavna občina mariborska je priredila sodelovanjem Glasbene Matice in vojaške godbe v prostorih Narodnega doma 27. jan. svetosavska beseda v korist jugoslovenskega kulturnega življenja. Po daljši debati je bil izvoljen poseben odbor, ki bo tozadovno resolucijo mariborskih kulturnih društev izročil vsem kompetentnim faktorjem. Vrh tega se bo vrnil v Maribor v kulturna manifestacija v obrambo kulturnih institucij jugoslovenskega Maribora.

Žrtve mladostne neizkušenosti.

Pred kratkim se je poročalo, da je Mil. Šircu poneveril večji znesek in ga zapravil skupno z Vidom Jary na Bledu. Kakor se pa sedaj poroča, je ta vest zgrešena. Po dosedanjih podatkih izgleda, da je bil Mil. Šircu žrtve mladostne neizkušenosti in lahkovernosti ter ženskih spletov, katerim je nasedel skupno z nekaterimi drugimi osebam ter prisel pri tem sam ob večjo sveto donarja, katero si je izposodil na povsem posten način. O zadevi se ne more podrobneje poročati, ker se nahaja v sodni preiskavi, ni pa dvoma, da se je imenovanemu s prvim poročilom zgordila krivica.

Odmagi Silvestrovega večera v Grosupljem.

Na Silvestrovo se po starem običaju prijatelji in znanci v veseli družbi in med živahnim kramljanim poslavljajo od starega leta, pričakujajoč polni dobrih nad, novega leta. Tako je bilo tudi v Kopričevi gostilni v Grosupljem.

Tam je sedela manjša družba, v kateri sta bila tudi sedaj že pokojni nadučitelj Joško Bergant in Joško Štrublji, učitelj iz Črnomlja, ki se je za božične praznike mudil v svojem rojstnem kraju. K družbi je končno kot nepovabljeno gost priselil tudi vpokojeni železničar in znani klerikalno-boljševiški evangelist Fran Beltram, posestnik iz Jerove vasi, znani dobro tudi v Ljubljani po svojih zmehanih teorijah. Možkarčuti v sebi tudi izreden govorški talent in zato je takoj pričel pripravljati družbo na svoj silvestriski govor. Za uvod je priporočal vsem, naj se naroči na "Do-

nam jančijo, da bo šlo delo gladko po rok. Vnou, ki ga človek kupi po zadružje, bo imelo vedno svoj dober glas, ker bo pod nadzorstvom in se bo tudi lažje pridelal, kakor pa kaka slaba reč.

Za gradačke šame se vrši velik boj. Borita se dve judovski družbi, katerih bo bolj močna, da si pričasti tа belokranjski zaklad in ga izkoristi do jedra. Žalostno pri tem je to, da so se našli med takozvanimi narodnimi boritelji ljudje, ki delajo na vso moč, da bi dobdala v roke karlovačka judovska firma, ki drži še na enem koncu Belokranjino v svojih kremljih.

Tistem "boritelju" je obljubljeni bakšči. Najboljši bi bilo, da prevzame vse država in potem bi ostalo to še nadalje narodna last.

Minister dr. Niko Županič je obiskal Črnomelj. Metliko in svojo rojstno vas Griblje. Belokranjci so ga kot svojega čislanskega rojaka lepo sprejeli.

V Žuniču je ponesrečil Peter Žunič iz Žuniča št. 9. Streljal je ribe z dinamiton, ki je povzročilo že tu več nesreč in uniči na tisoče mladega ribjevarja. Zato ni čudno, če so nekatere partije v Kolpi popolnoma brez rib.

Sedaj se začenja sezona pisanje v Beli Krajini. Enkrat bi vam jih poslali za spomin, če ne bi bilo prevelikih stroškov. Lani so bile razstavljene v Švici in na Angliji. Ne vemo, da ne izuci ljudi to.

Mariborska narodna kulturna društva

so imela v Narodnem domu polnočevalno obiskan sestanek, na katerem so razpravljala o kupčiji med radikaliki in Nemci glede gledališča, Dijaškega doma in Mariborske koče. Vsí govorniki so nagašali veliko nevarnost za jugoslovansko mejo, tako da se Nemci vrnili Mariborska koča, ki je krasna izvidna točka. Protestirali so tudi odločno proti temu, da bi se gledališče za predstave deloma prepustilo Nemcem, ker bi bil na ta način onemogočen razvoj jugoslovanskega kulturnega življenja. Po daljši debati je bil izvoljen poseben odbor, ki bo tozadovno resolucijo vnesel v skupino načinov, ki so načinom načinom zavojeno.

Noben liberalni človek ne bo očital nestalnosti drugemu, ker se pod šotori ni moglo živeti, za pravimo ubikacija se pa nihče ni pogodbil. V Kočah na pr. je občina ponudila, da dā na razpolago za vojaščo potrebne stavbe in v vodnik bi bil prehod komitaški čet preko meje. Ta meja namreč čisto ni zastražena, vojaščo se je tam načajalo poleti, ko je puščal mraz, so ga morali odpeljati, ker se pod šotori ni moglo živeti, za pravimo ubikacija se pa nihče ni pogodbil. V Kočah na pr. je občina ponudila, da dā na razpolago za vojaščo potrebne stavbe in v vodnik bi bil prehod komitaški čet preko meje. Ta meja namreč čisto ni zastražena, vojaščo se je tam načajalo poleti, ko je puščal mraz, so ga morali odpeljati, ker se pod šotori ni moglo živeti, za pravimo ubikacija se pa nihče ni pogodbil.

Onega dne, ko zlomi človek svojo vero napram prijateljem, se konča tudi njegova pravica do prijateljstva.

Velik mož je oni, ki ne izgubijo svojega otroškega srca.

Hvalnečni človeku daj več kot prosi.

Sreča je ptič, katerega love vsi, a le malo jih pozna enostavni način, kako ujeti ga.

Dosti bogatin in dosti krepostnih mož je, a slava je delež le maštevilkov.

Mož, ki kupi staro karlo, se ne sme čuditi, če se bodo njegovi nedolžni otroci že prvi dan naveličati.

Nemčija in Rusija imata več stvari skupnih. Med drugim tudi dejstvo, da druga drugi ne zavajata.

Naznanjam vam, da sem bila tri leta poročena, pa mi Bog dal otroka. Moj mož je tako pobožen in je vse večere v cerkvi premoličil. Jaz sem se seveda dolgočasila doma. Mož me je silil v cerkev in k spovedi. Slednji sem se dala pregovoriti. Šla sem, pa gospoda ni bilo doma. Samo mežnar je bil. Toda vseeno je pomagal. Otrok je sledil otroku. Od tistega časa je že pet let in jaz imam že pet otrok. Prejšnji teden je mežnar zapustil našo faro. Mislim, da bo sedaj tako kot ponavadi.

Pozdrav! Maria K.

Himen.

Carinski uradnik Ivan Pečar v Mariboru se je poročil z učiteljico Zinko Trebše v Podovi.

Na Silvestrovo se po starem običaju prijatelji in znanci v veseli družbi in med živahnim kramljanim

K. H. Strobl:

Hiša pogubljenih.

Zgodovinska povest. — Za "Glas Naroda" prevel A. Šabec.

(Nadaljevanje.)

Ob imenovanju tega imena, je dvignil mojster Luigi glavo ter pogledal Barbaro s tako čudnim pogledom, da slednja ni vedela ali izraza ta pogled sovraštvo ali nežnost. In obotavlja se je pričela nadaljevanje, ker ni vedela kakšnih misli je Luigi.

No, in s to kraljico se godijo čudne reči. Dasi sem videla, tukrat v Aachnu ta obraz tesno pred seboj ter sem si ga tudi vtišnila v spomin — za to sem imela dovolj povpda — sem sedaj vendar v dvomih, sem li prav videl, ali ne. Kraljica, katera gostitelj smo, se ne strinja popolnoma z mojo sliko. Ona je kraljica, pleset ni kraljica. Njene potese slišijo onim, ki so ostale v mojem spominu, le v nekaki sestrski podobnosti, tako da se mi končno zdi, kakor da ta, ki naj bi bila kraljica, ni kraljica.

Barbara je začela natihem obžalovati, da je pričela to svojo povest, kajti Luigijeve pesti so ležale težko na mizi, a njegove oči so plamete v čudnem, skrivenostem žaru. Toda pri pretehanju dejstva, da bi bilo ranjeno nevarno, je prenehali sedaj, ko so se na njem prikazali znaki besnosti, je sklenila nadaljevanje:

Morda, da se varam, vendar ne verujem, da bi me moglo moje sovraštvo tako varati. To je isto gladko oblije z lahno vzbočenim čelom, isti ravni nos in okrogla brada, isto nežno grlo, ki je v Aachnu slovelo, da je tako prosojno, da se, kadar kraljica pije, natančno razloči barva rdečega vina, kadar teče po grlu. — In vendar: nekaj mi pravi, da to ni kraljica. Toda je Barbara znižala svoj glas do šepetanja — med kraljičinimi damami je ena, ki ji je tako podobna, da se jo lahko ž njo zamenja, in ta dečka, ki se imenuje Rosvita, popolnoma sliči sliki moje kraljice iz aachenske plesne dvorane. — Izkratka: bij me, Luigi, če hočiš, toda povedati ti moram, da sem dobila danes, ko soše dame iz sobe dozdevne kraljice, gotovosti da ni kraljica ona, ki biva v soh poleg mene, temveč da je Rosvita pravokljivka.

Tedaj je rabelj udaril s pestjo trdo po mizi, vstal, prikel kakor s kleščami Barbaro za zapestje, ter dejal: — Zanesi se, tej stvari bom prišel do dna! Toda ti, ti se varuj, zimiti živi duši besedico o tem! Če ne molčiš, tedaj, pri Božici Mariji in vseh svetnikih! — potolokom te kakor psa!

Toda tedaj je naglo povzel besedo Francesco de Barbiano: — Gospoda, zares se lahko veselim, da moremo pozdraviti tako visoke goste v naši javni hiši. Pri moji veri: katero mesto v Italiji se lahko ponuja s tem, s čemer se moremo ponosati? Gajete, v tej hiši se je dodač zbiral zvezek ženstva, odpadek mest, ženske s testi, ubegle knežke dekle in komedijantke. Mi pa smo tako srečni, da si lahko dovolimo pravno kraljico v našo zahavo. Zato se spodobi, menim, da jo tudi takoj pozdravimo kot tako, kot kraljico, zato naj ona deklina takoj izroči svojo krono, to znamenje kraljevega dostojanstva, ona, kateri pripada.

Med smehom in krikom so ostali pritrjevali Francesceovim besedam. Samo Enrico Tosio je znamjal svojo sivo glavo, in pri tem se je srečal njegov pogled, pogled najstarejšega, s plametičnim pogledom najmlajšega za mizo, s pogledom Alessandra Scale, ki se je takisto vzemeljil radi te siroko kokega vina, in skrb teh je obstajala v tem, da so veste skrbili za gasitev že spoštovanih mestnih očetov. V Breščiji je vladal nanreč običaj, da so se vsako leto enkrat zbrali mestni očetje ter pripredili pojedino v javni hiši. Od tega običaja pa tedaj ni ostalo nicesar več kot formalnost, da je prišel vsako leto enkrat v javno hišo mestni svetovalec z dvema mestnima pisarjema, in ti so tamkaj v naglici pojedli mayhen prigrizek. Ampak sedaj pa ni manjkalo niti etiqa od gospodov Signorije; vsi so prišli, kajti smo ter se zahave je bil v posmikanju sovrašnika, in te volji so si bi pripravljali pri malih, z redčim

Med tem je vstal mojster Luigi s svojega sedeča, ki je bil zasmijan, in v tej volji so si bi pripravljali pri malih, z redčim

(Daleje nadaljevanje.)

li tako edini, da so bila pozabljenja vsa osebna nasprotstva in da se pojedine udeležili polnoštevilno.

Tako so torej sedeli za mizo, vsemi resni, dostenjani in častitivi, dasi so jim srca prekipevala zadovoljnost in veselja. Ko je bila prva jed pospravljena, je dal najstarejši senator znamenje in mojster Luigi je odpril vrata sobe, v kateri so sede čakale ženske. Prišle so počasi in posamezno; prva Barbara, s slammato krono na glavi, ker ona je bila kraljica javne hiše, nato Rosvita in zanje druge.

Priček je nosila Rosvita danes žolto in zeleno oblačilo načudnih prostirutk, priček se je danes kot taka predstavila zbrani gospodi mestnih očetov in častitivih senatorjev, in njen pogled je bil tako ljubek in žalosten, da se je ob celih mizi začel pritajen šepet. Šla je z globoko pobesenim glavo, kakor obsojenka, ki gre na morile.

V svoji žalosti ni videla kraljice, ki je stala s svojimi damami ob vnožju stopnic, vodečih v drugo nadstropje, ni videla Godesalka, ki se je rinil med stražniki proti vhodu dvorane. Sledila je samo deklina, ki je stopala pred njo, sedla je za mizo, postavljeno nasproti mize senatorjev, položila je roke v naroeče, da so izgledale kot dva zaklana bela goloba, ter nemo obsebla.

Gostje javne hiše, katerim je vino razvezalo jezike, so postali glasnejši, trkali so s časami ter pričeli vzklikati kraljicu. Toda Rosvita je sedela nepremično; na obeh straneh prsi sta ji viseli dve debeli kiti bujnih plavih las, gosto prepleteni z zelenimi in zoltimi trakovi.

Tedaj je vstal najstarejši senator, sedemdesetletni Enrico Tosio ter je pričel govoriti. Dasi je nemškega kralja prav tako smrtno sovražil kakor vsak drugi predstavec mesta Breščije, je vendar izrazil pogled na nesrečno kraljico usmiljenje v njem: spomnil se je svojih dveh hčera, komaj poročenih, zato mu je sramota kraljica težko padla na dušo. Njegov bovor je bil mnogo milješki kakor ga je zasmaval, in malo je manjkal, da ni tovaršem predlagal, nato se zadovolje s tem ter naj ne tirajo stvari do skrajnosti.

Toda tedaj je naglo povzel besedo Francesco de Barbiano: — Gospoda, zares se lahko veselim, da moremo pozdraviti tako visoke goste v naši javni hiši. Pri moji veri: katero mesto v Italiji se lahko ponuja s tem, s čemer se moremo ponosati? Gajete, v tej hiši se je dodač zbiral zvezek ženstva, odpadek mest, ženske s testi, ubegle knežke dekle in komedijantke. Mi pa smo tako srečni, da si lahko dovolimo pravno kraljico v našo zahavo. Zato se spodobi, menim, da jo tudi takoj pozdravimo kot tako, kot kraljico, zato naj ona deklina takoj izroči svojo krono, to znamenje kraljevega dostojanstva, ona, kateri pripada!

Med smehom in krikom so ostali pritrjevali Francesceovim besedam. Samo Enrico Tosio je znamjal svojo sivo glavo, in pri tem se je srečal njegov pogled, pogled najstarejšega, s plametičnim pogledom najmlajšega za mizo, s pogledom Alessandra Scale, ki se je takisto vzemeljil radi te siroko kokega vina, in skrb teh je obstajala v tem, da so veste skrbili za gasitev že spoštovanih mestnih očetov. V Breščiji je vladal nanreč običaj, da so se vsako leto enkrat zbrali mestni očetje ter pripredili pojedino v javni hiši. Od tega običaja pa tedaj ni ostalo nicesar več kot formalnost, da je prišel vsako leto enkrat v javno hišo mestni svetovalec z dvema mestnima pisarjema, in ti so tamkaj v naglici pojedli mayhen prigrizek. Ampak sedaj pa ni manjkalo niti etiqa od gospodov Signorije; vsi so prišli, kajti smo ter se zahave je bil v posmikanju sovrašnika, in te volji so si bi pripravljali pri malih, z redčim

Medtem je vstal mojster Luigi s svojega sedeča, ki je bil zasmijan, in v tej volji so si bi pripravljali pri malih, z redčim

Medtem je vstal mojster Luigi s svojega sedeča, ki je bil zasmijan, in v tej volji so si bi pripravljali pri malih, z redčim

li tako edini, da so bila pozabljenja vsa osebna nasprotstva in da se pojedine udeležili polnoštevilno.

Tako so torej sedeli za mizo, vsemi resni, dostenjani in častitivi, dasi so jim srca prekipevala zadovoljnost in veselja. Ko je bila prva jed pospravljena, je dal najstarejši senator znamenje in mojster Luigi je odpril vrata sobe, v kateri so sede čakale ženske. Prišle so počasi in posamezno; prva Barbara, s slammato krono na glavi, ker ona je bila kraljica javne hiše, nato Rosvita in zanje druge.

Priček je nosila Rosvita danes žolto in zeleno oblačilo načudnih prostirutk, priček se je danes kot taka predstavila zbrani gospodi mestnih očetov in častitivih senatorjev, in njen pogled je bil tako ljubek in žalosten, da se je ob celih mizi začel pritajen šepet. Šla je z globoko pobesenim glavo, kakor obsojenka, ki gre na morile.

V svoji žalosti ni videla kraljice, ki je stala s svojimi damami ob vnožju stopnic, vodečih v drugo nadstropje, ni videla Godesalka, ki se je rinil med stražniki proti vhodu dvorane. Sledila je samo deklina, ki je stopala pred njo, sedla je za mizo, postavljeno nasproti mize senatorjev, položila je roke v naroeče, da so izgledale kot dva zaklana bela goloba, ter nemo obsebla.

Gostje javne hiše, katerim je vino razvezalo jezike, so postali glasnejši, trkali so s časami ter pričeli vzklikati kraljicu. Toda Rosvita je sedela nepremično; na obeh straneh prsi sta ji viseli dve debeli kiti bujnih plavih las, gosto prepleteni z zelenimi in zoltimi trakovi.

Todaj je vstal najstarejši senator, sedemdesetletni Enrico Tosio ter je pričel govoriti. Dasi je nemškega kralja prav tako smrtno sovražil kakor vsak drugi predstavec mesta Breščije, je vendar izrazil pogled na nesrečno kraljico usmiljenje v njem: spomnil se je svojih dveh hčera, komaj poročenih, zato mu je sramota kraljica težko padla na dušo. Njegov bovor je bil mnogo milješki kakor ga je zasmaval, in malo je manjkal, da ni tovaršem predlagal, nato se zadovolje s tem ter naj ne tirajo stvari do skrajnosti.

Toda tedaj je naglo povzel besedo Francesco de Barbiano: — Gospoda, zares se lahko veslim, da moremo pozdraviti tako visoke goste v naši javni hiši. Pri moji veri: katero mesto v Italiji se lahko ponuja s tem, s čemer se moremo ponosati? Gajete, v tej hiši se je dodač zbiral zvezek ženstva, odpadek mest, ženske s testi, ubegle knežke dekle in komedijantke. Mi pa smo tako srečni, da si lahko dovolimo pravno kraljico v našo zahavo. Zato se spodobi, menim, da jo tudi takoj pozdravimo kot tako, kot kraljico, zato naj ona deklina takoj izroči svojo krono, to znamenje kraljevega dostojanstva, ona, kateri pripada!

Med smehom in krikom so ostali pritrjevali Francesceovim besedam. Samo Enrico Tosio je znamjal svojo sivo glavo, in pri tem se je srečal njegov pogled, pogled najstarejšega, s plametičnim pogledom najmlajšega za mizo, s pogledom Alessandra Scale, ki se je takisto vzemeljil radi te siroko kokega vina, in skrb teh je obstajala v tem, da so veste skrbili za gasitev že spoštovanih mestnih očetov. V Breščiji je vladal nanreč običaj, da so se vsako leto enkrat zbrali mestni očetje ter pripredili pojedino v javni hiši. Od tega običaja pa tedaj ni ostalo nicesar več kot formalnost, da je prišel vsako leto enkrat v javno hišo mestni svetovalec z dvema mestnima pisarjema, in ti so tamkaj v naglici pojedli mayhen prigrizek. Ampak sedaj pa ni manjkalo niti etiqa od gospodov Signorije; vsi so prišli, kajti smo ter se zahave je bil v posmikanju sovrašnika, in te volji so si bi pripravljali pri malih, z redčim

Medtem je vstal mojster Luigi s svojega sedeča, ki je bil zasmijan, in v tej volji so si bi pripravljali pri malih, z redčim

li tako edini, da so bila pozabljenja vsa osebna nasprotstva in da se pojedine udeležili polnoštevilno.

Tako so torej sedeli za mizo, vsemi resni, dostenjani in častitivi, dasi so jim srca prekipevala zadovoljnost in veselja. Ko je bila prva jed pospravljena, je dal najstarejši senator znamenje in mojster Luigi je odpril vrata sobe, v kateri so sede čakale ženske. Prišle so počasi in posamezno; prva Barbara, s slammato krono na glavi, ker ona je bila kraljica javne hiše, nato Rosvita in zanje druge.

Priček je nosila Rosvita danes žolto in zeleno oblačilo načudnih prostirutk, priček se je danes kot taka predstavila zbrani gospodi mestnih očetov in častitivih senatorjev, in njen pogled je bil tako ljubek in žalosten, da se je ob celih mizi začel pritajen šepet. Šla je z globoko pobesenim glavo, kakor obsojenka, ki gre na morile.

V svoji žalosti ni videla kraljice, ki je stala s svojimi damami ob vnožju stopnic, vodečih v drugo nadstropje, ni videla Godesalka, ki se je rinil med stražniki proti vhodu dvorane. Sledila je samo deklina, ki je stopala pred njo, sedla je za mizo, postavljeno nasproti mize senatorjev, položila je roke v naroeče, da so izgledale kot dva zaklana bela goloba, ter nemo obsebla.

Gostje javne hiše, katerim je vino razvezalo jezike, so postali glasnejši, trkali so s časami ter pričeli vzklikati kraljicu. Toda Rosvita je sedela nepremično; na obeh straneh prsi sta ji viseli dve debeli kiti bujnih plavih las, gosto prepleteni z zelenimi in zoltimi trakovi.

Todaj je vstal najstarejši senator, sedemdesetletni Enrico Tosio ter je pričel govoriti. Dasi je nemškega kralja prav tako smrtno sovražil kakor vsak drugi predstavec mesta Breščije, je vendar izrazil pogled na nesrečno kraljico usmiljenje v njem: spomnil se je svojih dveh hčera, komaj poročenih, zato mu je sramota kraljica težko padla na dušo. Njegov bovor je bil mnogo milješki kakor ga je zasmaval, in malo je manjkal, da ni tovaršem predlagal, nato se zadovolje s tem ter naj ne tirajo stvari do skrajnosti.

Toda tedaj je naglo povzel besedo Francesco de Barbiano: — Gospoda, zares se lahko veslim, da moremo pozdraviti tako visoke goste v naši javni hiši. Pri moji veri: katero mesto v Italiji se lahko ponuja s tem, s čemer se moremo ponosati? Gajete, v tej hiši se je dodač zbiral zvezek ženstva, odpadek mest, ženske s testi, ubegle knežke dekle in komedijantke. Mi pa smo tako srečni, da si lahko dovolimo pravno kraljico v našo zahavo. Zato se spodobi, menim, da jo tudi takoj pozdravimo kot tako, kot kraljico, zato naj ona deklina takoj izroči svojo krono, to znamenje kraljevega dostojanstva, ona, kateri pripada!

Med smehom in krikom so ostali pritrjevali Francesceovim besedam. Samo Enrico Tosio je znamjal svojo sivo glavo, in pri tem se je srečal njegov pogled, pogled najstarejšega, s plametičnim pogledom najmlajšega za mizo, s pogledom Alessandra Scale, ki se je takisto vzemeljil radi te siroko kokega vina, in skrb teh je obstajala v tem, da so veste skrbili za gasitev že spoštovanih mestnih očetov. V Breščiji je vladal nanreč običaj, da so se vsako leto enkrat zbrali mestni očetje ter pripredili pojedino v javni hiši. Od tega običaja pa tedaj ni ostalo nicesar več kot formalnost, da je prišel vsako leto enkrat v javno hišo mestni svetovalec z dvema mestnima pisarjema, in ti so tamkaj v naglici pojedli mayhen prigrizek. Ampak sedaj pa ni manjkalo niti etiqa od gospodov Signorije; vsi so prišli, kajti smo ter se zahave je bil v posmikanju sovrašnika, in te volji so si bi pripravljali pri malih, z redčim

li tako edini, da so bila pozabljenja vsa osebna nasprotstva in da se pojedine udeležili polnoštevilno.

Tako so torej sedeli za mizo, vsemi resni, dostenjani in častitivi, dasi so jim srca prekipevala zadovoljnost in veselja. Ko je bila prva jed pospravljena, je dal najstarejši senator znamenje in mojster Luigi je odpril vrata sobe, v kateri so sede čakale ženske. Prišle so počasi in posamezno; prva Barbara, s slammato krono na glavi, ker ona je bila kraljica javne hiše, nato Rosvita in zanje druge.

Priček je nosila Rosvita danes žolto in zeleno oblačilo načudnih prostirutk, priček se je danes kot taka predstavila zbrani gospodi mestnih očetov in častitivih senatorjev, in njen pogled je bil tako ljubek in žalosten, da se je ob celih mizi začel pritajen šepet. Šla je z globoko pobesenim glavo, kakor obsojenka, ki gre na morile.

V svoji žalosti ni videla kraljice, ki je stala s svojimi damami ob vnožju stopnic, vodečih v drugo nadstropje, ni videla Godesalka, ki se je rinil med stražniki proti vhodu dvorane. Sledila je samo deklina, ki je stopala pred njo, sedla je za mizo, postavljeno nasproti mize senatorjev, položila je roke v naroeče, da so izgledale kot dva zaklana bela goloba, ter nemo obsebla.

Gostje javne hiše, kater

SKARAMUŠ

Spisal Rafael Sabatini.

Za "Glas Naroda" poslovenil G. P.

39

(Nadaljevanje.)

Binet bi se skoro zadavil nad pijačo, katero je ravnokar požiral. Gledališče Feydau je bila nekakšna provincialna Comedie Française. Veliki Fleury je igral tam pred poslušalstvom, ki je bilo prav tako kritično kot katerokoli drugo v Franciji. Že sama misel na Redon mu je povzročala krča v žalodeu, tako nevarno ambiciozna se mu je zdela. Redon pa je pomenjal le misterijozno gledališče v primeri z Nantesom. In ta mladič, katerega je pobral slučajno pred tremi tedni in ki se je v tem času izpremenil iz provincialnega odvetnika v avtorja in igralca, si je drznil govoriti o Nantes in gledališču Feydau ne da bi izpremenil barvo svojega obraza.

— Zakaj pa ne Pariz ter Comedie Française? — se je rogal Binet, ko je zopet prišel k senci.

— To lahko pride pozneje, — se je glasil nesramni odgovor.

— Meni se zdi, da ste precej pili, prijatelj moj.

Andre-Louis pa je nemoteno obrazložil načrt, katerega je izdelal v svojem duhu. Fougeray naj bi bilo vežbališče za Redon in Redon za Nantes. Ostali naj bi v Redonu toliko časa, dokler b' iše ne izplačalo ostati tam in med tem časom naj bi skušali izpopolniti se. Družbo naj bi se izpopolnilo s tremi ali štirimi nadarjenimi igralci. On sam bo napisal par novih iger.

— Parizu bomo govorili, ko bomo završili v Nantesu, — je končal, — prav kot se bomo odločili glede Nantesa po našem uspehu v Redonu.

Zgovornost, katero je pokazal, je popolnoma porazila Bineta. Izgledi, katere je razkril Skaramuš, so bili naravnost upijančljivi in konečno je Binet izjavil, da bo razmišljal o celi stvari.

— Redon nam bo pokazal pot, — je rekel Andre-Louis, — in jaz ne dvomim niti malo, kakšno pot nam bo pokazal.

Veliki doživljaj v Redonu je postal s tem brezpostreben. Mesto da bi predstavljal velikansko podjetje je postal že priprava za še večje. V svoji trenutni razigranosti je poklical Binet nadaljnjo steklenico Volnay-a. Skaramuš je čakal, dokler ni bil zamašek odstranjen.

— Stvar je mogoča, — je rekel ter držal svojo čašo proti luči, — dokler ostanem jaz pri vas.

— Gotovo, moj dragi Skaramuš, gotovo. Najino slušajno srečanje je pomenjalo srča za naju oba.

— Za naju oba, — je povedal Skaramuš. — Hotel sem, da se izrazit na tak način. To pa raditega, ker mislim, da me še ne boste izročili policiji.

— Kako bi mogel misliti jaz na tako stvar! Moj dragi Skaramuš, vi me siliti v smeh. Prosim vas, da nikdar več ne namignete na mali dovtip, katerega sem si privočil.

— Vse je pozabljeno, — je rekel Andre-Louis. — Sedaj pa na preostali del mojega predloga. Če bom postal graditelj vaše sreče, če jo bom zgradil tako kot nameravam, hočem v isti meri postati graditelj svoje lastne.

— V isti meri! — je rekel Binet ter namršil obrvi.

— V isti meri. Od danes naprej bova vodila zadeve kompanije na primeren način in držala knjige, iz katerih bodo razvidni izdatki in dohodki.

— Jaz sem umetnik, — je rekel Binet s ponosom. — Jaz nisem trgovec.

— Vendar pa obstaja trgovska plat vaše umetnosti in to je treba voditi na trgovski način. O vsem tem sem razmišljal na konstanti samega. Ne bom vas nadlegoval s podrobnostmi, ki bi lahko ovirale primočno izvrševanje vaše umetnosti. Ni vam treba reči drugega kot da ali ne k mojemu predlogu.

— In kakšen je ta predlog?

— Da me proglasite družabnikom, z enakim deležem pri določkih družbe.

Veliko lice Bineta je postalo naenkrat bledo in njegove majhne oči so se razširile. Nato pa je eksplodiral.

— Vi ste seveda blazni, da mi stavljate tak predlog.

— Ima svoje slabe strani, kar priznavam. Te pa bom skušal deloma odstraniti. Obvezujem se, da bom igral Skaramuša ter prisal prizore brezplačno in brez vsake nagrade z izjemo polovičnega deleža, ki ga bom dobival kot družabnik.

Binet seveda ni mogel neneset drugega kot odkloniti predlog.

— V takem slučaju, prijatelj moj, — je rekel Skaramuš, — bova takoj prergrala vse stike. Jutri se bom poslovil od vas, čeprav nerad.

Binet je pričel divjati. Govoril je o nevhaležnosti ter tudi nekaj namigaval o policiji, čeprav je preje oblijbil, da ne bo tega nikdar več storil.

— Kar se tiče tega, lahko storite kot hočete. Igrajte uloge informanta, ovaduha. Pomislite pa, da boste s tem oropani moja služba in da niste brez mene nič, — prav kot niste bili nič predno sem se vam pridružil.

Binet se ni brigal za posledice. Vrag naj vzame posledice. Pokažati hočete temu provincialnemu odvetniku, da ni Binet mož, katerim se je lahko šaliti.

Skaramuš je vstal.

— Dobro, — je rekel, napol brezbržno in napol resignirano, — prav kot želite. Predno pa nastope, prespite celo zadevo. V hladni luči jutra boste najbrž videli oba predloga v pravem razmerju. Moj predlog pomenja srečo za naju oba. Lahko noč, gospod Binet. Bog daj, da se boste pametno odločili.

Sklep Bineta je bil seveda edini, ki je bil mogoč vspričo neizprosnega stališča Andre-Louisa. Seveda so se vršila še nadaljnja pogajanja, tekmo katerih je pokazal Binet prenesljive kakovosti trgovca, katerih bi človek ne pripisoval človeku, ki je trdil, da je izključno umetnik.

Konec konca je bila stvar uravnana in uspeh je bil sporočen celi družbi.

Kmalu je prišla cela drupžba pod upliv novega mojstra in gospodarja, vspričo katerega je postal Binet neznenaten.

Edino izjemo je predstavljala Klimena. Neprestano omalovanje, katero je kazal Andre-Louis napram njej, je vzbudilo v njej malicijočnost, ki je postajala vedno večja. Večkrat se je prepirala glede tega s svojim očetom, odkar je bilo ustanovljeno novo družabništvo. Ob neki prilikli je izgubila vso znanost ter ga imenovala belčaka, nakar je izgubil njen oče vso znanost ter jo oklopljal. Raditega je bila še boljjezna na Skaramuša. Iskala je prilik, da se osveti, a takih prilik je bilo malo. Skaramuš je bil preveč zaposlen ravno tedaj. Tekom tedna priprav v Fourgey so ga

redkokrat videli, razen pri predstavah in ko so prišli v Redon je stekal kot veter med gledališčem in gostilno.

Pokus v Redonu se je obnesel od prvega pričetka. Ves navdušen od tega uspeha je Andre-Louis podvojil svoje delo ter delal noč in dan tekom meseca, ko so ostali v tem živahnem majhnem mestu. Čas je bil dobro izbran, kajti ravno takrat je bila na viški trgovina s kostanjami, kje središče je Redon. Vsako popoldne je bilo gledališče natlačeno polno. Slava gledališča družbe se je medtem že razširila, kajti raznesli so jo prodajalcji kostanja, ki so prihajali v gledališče z bolj oddaljenimi vasi. Vsaki teden je pripravil Andre-Louis nov scenarij, da bi ne opeljal obiski gledališča. Napisal je v celem tri scenarije in kupčiča je bila izvanredno dobra. Brigal se je tudi za oblike igralec, ki so nujno potrebovali nadomestil in izboljšanja. Sprejel je tudi v službo par novih igralec in cela družba je bila srečna, seveda z izjemo Klimena. Prenehala je sicer režati na Skaramuša, kajti prišla je do spoznanja, da s tem nenesar ne opravi, a jezna je bila nanj v vedno večji meri in na vsak način je morala najti sredstvo, da da duška svojim čustvom.

(Dalje prihodnjih.)

Janko J. Brimsek:

V tretjem letu.

"No, Francek, daj, molila bova."

"Da-a, mama, če ne predolgo!"

"Ne, nič dolgo, skoro bova gojova. Daj roko, da se prekrižava. Samo očenjaš v češčenomarju!"

"Ámpak mene zebe, mamica."

"Le lepo k meni se stisni — tu pod ruto — tu je toplo — In odejova potegnila malo višje —"

"Pa bo vas zeblo, mama. — Zakaži niste zakurili? — Tako kašljate —"

"Nič ne bo mrzlo — če boš prišen in lepo molil. — V imenu Boga Očeta —"

"V imenu Boga Očeta —"

"In Sina —"

"In Svetega Duha —"

"— in svetega Duha — Amen."

"Vidim, nožice imata vse trde, Francek, ker me ne ubogat — V razigranih copatičah hodila venjak v sneg —"

"Pa niva sankala s Pepepotom, mama! Medenov Pepe ima tako lepe sančice —"

"Oče naš, kateri si v nebesih —"

"Mama, pa mi bodo prinesli ata češčenke?"

"Seveda bodo! Nove. In hlačke nuknijoči tudi. — No — kateri si v nebesih —"

"— v nebesih —"

"Posvečeno bodo Tvoje ime... nas hudega —"

"Bi pa kupili —"

"Nimamo denarja — Poslušaj in pazi, Francek — Angeljček varuh bo jokal — — Odpusti nam naše dolge —"

"— naše dolge! — Kaj pa so to dolgov, mama?"

"Nič, Francek — Mol!"

"Mama —?"

"Če je kdo kaj dolžan, Francek, — če kupi, pa ne plača —"

"Kaj smo mi tudi dolžni?"

"Tudi... Kakor tudi mi odpamo —"

"— kakor tudi mi odpomimo... Mama, zakaj niste pa niste kupili oni dan klobuka pri Pogačnikovih?"

"Zato, ker so rekli, da ne maju več na upanje! Da moramo prej plaćati."

"Kaj je to: upanje?"

"Tega ti ne razumeš! — Ata bodo pršli, pa prineso vinarje in Tone tudi in Lojze!"

"Pa še veliko, kaj ne?"

"Bodo, bodo —!"

"Tako, da boste vse plačali. Potlej bodo pa morali dati klobuk pri Pogačnikovih!"

"Da, da!"

"In nas ne vpelji v skušnjava..."

Mama, kaj so pa hoteli oni dan težje Jože, ko so rekli, da pojdeži z njimi spati?"

"Nič — piganji so bili —"

"Ah, zato so pa potem bili hudi, ker niste hoteli."

"Moli... Temveč reši..."

"In v cerkev pojdem z atom?"

"Pojeđe! — Posvečeno bodo Tvoje imie —"

"Kaj so ata sedaj daleč, mama?"

"Daleč — daleč —"

"Aj, že vem — na Rusovskem Lojze in Tone pa Taljane streliata —"

"Da, Francek, da — Pridi k nam Tvoje kraljestvo —"

"Tvoje kraljestvo —"

"Zgodil se —"

"Zakaj so pa rekli stiri Jože, da vas bodo iz hiše na cesto vrgli, mama — 'kam v sneg' — so kričali — 'in na zimo' — Kaj veste, mama?"

"Ne, ne vem, sinko — In nič ne bodo — le brez skrbib bodi —"

"Pa so mene udarili in parkrat so rekli —"

diplomatski krogi ne verjamejo, da je izrecena zadnja beseda in upajo, da se pogajanja v doglednem času zopet obnovijo. V Angliji sami ni razpoloženja za to, da bi se stvar rešila z orožjem, tem manj, ker je Francija odkrito izjavila, da sklene, če potreba, s Turčijo separatno pogodbo.

Masaryk bo šel na otok Capri.

V tem meseca marea odpotuje predsednik češkoslovaške republike Masaryk na otok Capri na oddih. Kakor znano, je bival predsednik Masaryk tudi lani na Capri kot rekonovalce po težki bolnici. Upravnost Glasa Naroda.

NAZNANILLO IN PRIPOROČILO

Naročnikom "Glasa Naroda" v državi Pennsylvania naznamajo, da jih bo obiskal naš potovalni zastopnik.

Mr. JOSEPH ČERNE, kateri je pooblaščen nabirati načrtnino na naš list, zatorej prosimo rojake, da mu bodo kolikor mogoče naklonjeni.

Upravnost Glasa Naroda.

Z A S T A V E

Najnovejše zastave, bandera, regalije prodaja nad 15 let Vaš rojak, plitve mu po načrtu na naslov: IVAN PAJK, 24 Main St., Conemaugh, Pa.

L U B A S O V E

Harmonike vseh vrst izdelava v zalogi in sem sedaj edini zastopnik te. Plitve po cenik.

Se vam ujedno priporočam.

Anton Mervar

621 St. Clair Avenue Cleveland, O.